

1. Úkol

Na pozemcích se nedaleko bludiště ocitne tahle slečna, která patrně míří právě odkudsi z hradu do oné zahrady s úkoly pro nadějně účastníky v kouzelnickém turnaji. Uniformu na sobě žádnou nemá, je oblečena spíše na pomezí volnočasového a městského stylu. Jedná se o modrou džínovou bundu s nášivkou americké vlajky na rameni, pod ní se dá spatřit černé tričko. Černé má také legíny navlečené na nohou, možná v jakémisi teplejším provedení, když už je říjen, a v neposlední řadě nechybí tenisky na nohou v modré. Hůlku má trčet z kapsy té bundy, zastrčenou tak, aby doufejme nevypadla. Vlasy má ve dvou copech, které jí padají přes ramena dopředu, a díky tomu jí vlasy nezakrývají odhodlaně působící výraz tváře. Projde až k samotnému pateru dveří, zvolí si ty první, a vstoupí dovnitř.

VYPRAVĚČ: Bolest se dostaví téměř okamžitě. Je opravdová, cílená, a má tvar vojenské boty, která právě slečnu kope do zad. Ta nemá na výběr, než klopýtnout vpřed a upadnout na zem před sebou. "Už se nevracej." Povájí jí pevný, nekompromisní hlas se silným americkým přízvukem, který následně za sebou zabouchne dveře. Když se slečna otočí, nenajde nic jiného než obyčejnou, špinavou zeď. Ve vzduchu cítí moře, které ale s každým nádechem přebíjí pach chudoby okolo. V dálce se ozvou výstřely, křik, škrtání pneumatik motorky o zem, a ona už ví, že ji poslali zpátky domů. Jakmile zvedne oči, uvidí kolem sebe noční ulici, a na oprýskaných stěnách domů nápisy: TRAIIDORA, LADRA, BRUXA. Nezáleží na tom, čím jsou napsány, jelikož nezůstanou na jednom místě dlouho. Přemísťují se, mizí a zase se objevují. Rozhodne-li se slečna místo prozkoumat, zjistí, že je tady sama. Slyší zvuky nočního života kdesi za rohem, avšak hudba i hlasy se rozplývají. Nad hlavou jí bouchne okenice, za zády mňoukne kočka, ale ať zahne kamkoliv, vždy najde jen kopii té první ulice. Té stejné ulice, která ví, že se snažila odejít, a tentokrát jí to už nedovolí.

Spolu s kopnutím nedokončí nádech, patrně kvůli tomu, že jí nečekaný útok vyrazí z plic vzduch. Hekne, a zalape po dechu, zatímco rukama podepře své padající já, a s prudkým švihnutím se otočí. Očividně stále v menším šoku z rychlého nástupu iluze musí několikrát zamrkat, dokud nezpracuje tu zed' za sebou natolik, aby se začala škrábat na nohy. Rozhlédne se, nadechne se, a její oči začnou tékat rychleji, čím více to místo dle všeho poznává. Nos nakrčí, jen co dýchá déle než počátečních pár sekund - dost dlouho na to, aby pominula ona vůně moře. Vykročí vpřed, a s rukama založenýma do jakéhosi objetí sebe sama se podívá na okolní stěny domů.* //Zrádkyně...// *Kousne se do spodního rtu, a pokračuje tím labyrintem. Přidává do kroku, zahýbá do další ulice, a potom do další.* //Kde jsou? Proč je tu tak prázdné?// *Čím déle kráčí, tím více jde vidět, že se jí místo dostává pod kůži, až to nakonec nevydrží, a rozběhne se.* //Já tady nechci zůstat... já chci pryč!// *Během se jen a pouze unaví - na tváři se jí objeví pot, dech se jí zrychlí, do očí se začnou o slovo drát první záblesky slz.* //Kde to jsem...// *Podívá se za sebe, a před sebe. Podívá se na nápisy, a v tu chvíli její kroky ustanou.* Pust'te mě pryč. *Sedne si, přitáhne si nohy k sobě, a složí si na kolena hlavu.* Pust'te mě pryč. *Zopakuje, zavírajíc oči o to silněji, aby snad vybolkovala ty zvuky života, který se skrývá kdesi mimo tuhle ulici.* PUST'TE MĚ! *Poslední dvě slova zakřičí předtím, než ztichne úplně, a zůstane sedět ve svých myšlenkách a pláči v naprostém tichu, tedy minimálně z její strany.* //Nedržte mě tady.// *Potáhne nosem, a otře si rukávem oči. Jde poznat, že s tím pláčem bojuje, ale každý další pohled na nekončící labyrint... na tu smyčku ulic, u ní vyvolává jenom další slzy.* //Kam mám jít?// *Potáhne nosem, a prázdnýma očima se podívá na nebe, či to, co nad očištěm jako nebe visí.* Ave, do mar estrela... *Začne potichu, někde mezi zpěvem a odříkáváním, přerušujíc svá slova jen potlačovanými vzlyky.* ...bendita Mãe de Deus... *Mezi verši zaškrábe podrážkou o zem, a začne se znovu škrábat na nohy.* ...fecunda e sempre Virgem... //Ještě... ještě není pozdě. Nemůžou mě vykopnout zpátky, když jsem ještě odnikud neodešla.// ...portal Feliz do céu. *Dokončí sloku, se kterou již kráčí.* //Pust't mě ven.// *Její kroky však nevedou do další z ulic. Otočí se čelem, k jednomu z domů, a aniž by se rozhlédla, otevře jeho dveře, ven z místnosti s iluzí, a následně ven z labyrintu.

2. Úkol

K bludišti se přes bradavické pozemky pohybuje tahle studentka. Oděna je v černé mikině na zip a legínách v tmavě modré, tedy dalo by se říci, že na nastražené zkoušky místního labyrintu volí oblečení nanejvýš pohodlné a sportovní. To podtrhuje také její výběr obuvi, ten je totiž složen z páru tenisek, které kromě světle modré barvy disponují také logem očividně falešného Adidasu. Adodas, chceme-li. Vlasy má spletené do dvou copů, které jí padají dopředu přes ramena, z každé strany jeden. V ruce drží hůlku, kterou protáčí občas mezi prsty, holt asi nemá úplně kam ji schovat. Dojde až do samotného středu zahrady, na onen dvůr s dveřmi, a s krátkým časem na rozmyšlenou vleze do dveří se sfingou.

**Vkročí dovnitř, a její pozornost viditelně uchvátí právě ona řecká bytost s oblibou v hádankách.* Oiê. *Pozdraví ji, avšak je to očividně dost neformální. Kdo má pro strach uděláno... Předstoupí před sfingu, a pevným pohledem počká, než ta její ctěná ústa vyřknou onu otázku.* //Každý mě má, ne každý mě zná. Tichá a bolím, kdo jsem. No, to je dobrá otázka, kdo jseš. Taky kladeš blbý otázky, sfingo.// Si to musím chvilku promyslet, jo? *Prohodí k tomu (ne?)tvorovi, kdy jenom ustoupí v místnosti stranou, tam ani neodchází. Vezme tu hůlku, mávne s ní směrem ke své hlavě, a vyřkne formuli: * Aprimor sentir. //Prosím funguj i na hádanky.// [Uživatel seslal kouzlo Aprimor. Vybraný smysl se výrazně zesílí, zatímco ostatní se dočasně utlumí.]*

Se seslaným posílením intuice se intenzivně zamyslí - to jde tipnout především podle zavřených očí, těkajícími pod víčky, podle nakrčeného čela, a v neposlední řadě dle klidného, lehce strnulého postoje, během něhož vypadá skoro jako socha. By se hodila ke sfinze.* //Každý to má... univerzální, nemusí to znát... něco abstraktní. Tichá, a bolí... nemusí na to každý myslet pořád. Minulost? Ne, minulost si pamatujeme. Budoucnost si nepamatujeme. Tu neznáme. Ta se ještě musí stát, ale už teď nás může bolet.// *Trhne rameny, jen co otevře oči, a znovu přistoupí přímo před sfingu s pomyslným plamínkem v oku.* Tvá odpověď je budoucnost. //Nebo jsem to vycejtila blbě, ale co už.// *Nechá sfingu zpracovávat odpověď do patřičné složky, a než si to stihne rozmyslet, vyjde ven na dvůr s dveřmi.

3. Úkol

Inu, protože sfinga je sice náročná na přemýšlení, ale není to kdovíjak traumatizující zážitek, rozhodne se patrně pokračovat ve svém úkolování turnajových zkoušek dále. Její kroky míří k třetím dveřím, které vyhledá pohledem, otevře, a bez kdovíjakého zdržování se nechá ztratit v tom zrcadlovém labyrintu.* //Fuj, další bludiště. Aspoň tady nejsem sama. Mám svý... odrazy? Ugh.// *Samo sebou, nečumí jenom na zem nebo na své ruce, ale rozhlíží se také po okolí. Není divu, že dříve nebo později se holt na svou krásnou podobiznu v jedné z místních odrazivých ploch podívám a to rovnou do těch očí.* //Silnější? Proč já jsem silnější? Kámo, však mě musíš znát líp jak já sebe, po tom... po tom prvním labyrintu.// *Neodpovídá hned, pusu otevře, zavře, zopakuje to, dokonce u toho mlaskne, byť tiše, nikoliv naschvál, pravděpodobně.* Co vám mám říct, odrazy? Jsem nikdy nebyla nějak extra proslovová. *Našpulí zamyšleně pusu, a zastaví se, hůlkou klepajíc na povrch jednoho ze zrcadel labyrintu, jak kdyby to mělo nějak zlomit kletbu, nebo něco podobného.

Poklepání nejspíše dělá ani ne úmyslně, ale následně na to nasměruje i svůj pohled, a zkusí více soustředěně poklepat hrotem na zrcadlo, tentokrát v úrovni očí toho svého odrazu, jako dítě šprtající klacíkem do mraveniště, co že to těm mravenečkům udělá.* Fajn, vyhrála jsi, bude proslov. *Se tam rovnou uchechtne, možná aby zamaskovala svou neschopnost jednoduše zformulovat chvástání, a také všechny ostatní potlačované negativní emoce typu strach a obezřetnost.* Podle mě jsem silnější, protože si nehraju na nějakýho hrdinu. Prostě, každej se snaží bejt nějaký velkej šampion, nafoukaný jak balón. Mi stačí, když vyhraju, shrábnu z toho nějakýho dobrýho balík, a budu spokojená. Vlastně, já ani nepotřebuju aby lidi věděli, že jsem to vyhrála, důležitý je ten výsledek, žejo. *Začne svému odrazu vykecávat své názory, motivace a sny, jako někomu, kdo jí prostě nemůže odmítnout.* Takže nějak tak, se s tím nemažu, chcu vyhrát, protože mi z toho možná něco kápne. A proto jsem silnější... jsem tady nepřijala hrát divadlo. *Tímto uzavře celé to povídání, otočí se na patě, a odejde zpět na dvůr s dveřmi.

4. Úkol

Vyjde ven na dvorek a našpulí zamyšleně rty.* //To nebylo tak strašný. Proč byla ta první taková... a pak jenom povídání se zrcadly a sfingou.// *Podrbe se za uchem a během toho už míří na další ze zkoušek, v tomto případě do hnízda hadů, jelikož jsou to přesně čtvrté dveře v pořadí, které se stanou cílem jejího pohybu přes prostory zahrady uprostřed těch černých obsidianových zdí.* //Hlavně mě neposílej zas zpátky... to mi stačilo jednou.// *Sáhne na kliku - nebo čím se ty dveře otvírají - a vstoupí dovnitř.

Bota jí padne do doupěte hadů, a následuje ta druhá.* No nazdar hoši. *Je pozdraví jako kámoše slezlé večer na fotbal, a bez viditelného strachu nebo ostychu se projde kolem místního zmijstva, užovstva a jiného hadovstva dále do komory, kde se postaví a založí ruce na hrudníku, hůlka nyní trčíc z toho založení kamsi ven.* Tajemssství? *Zopakuje otázku, kdy si dá záležet, aby všechna Ska napodobovala stejně, jako hadi.* Já nevím, jestli to chcete slyšet... bych vám řekla to, no. //Achjo.// To co už není tajný. Ale takhle... *Semkne k sobě rty, patrně v rozpaku, zda se s hadovitými kolem sebe podělit.* Jeden týpek kvůli mě sedí v base. Asi... jsem ho neviděla už. Jsme v zimě běželi, tak... rok zpátky? Před bengama. *Si těm plazivcům začne tedy vylívat srdíčko, přičemž nějak neřeší, jestli dojdou na návštěvu třeba plazit přes boty, no.* Jsem ho kopla do nohy... spadl... a sebrali ho. Mě ne. Jsme si stejně nebyli moc blízko... *Rty natlačí k sobě, pak povolí.* Neříkejte to nikomu. *Tuto větu jim přenechá na místě rozloučení, než vyjde ven z místnosti, vstříc dvoru zahrady.

5. Úkol

Vstupujíc zpět na dvůr vypadá lehce nespokojeně. Snad za to může potenciální pociťovaná vina, či jiná zlá emoce značící se v jejích očích, tak či onak ji zkusí zabít kousnutím do spodního rtu. Ne silně, ale také ne slabě, jenom natolik, aby to mohla cítit a tato intervence třeba přehlušila začínající myšlenky ve špatných směrem.* //Ne, dost, tak ho zavřeli. Takovejch ještě zavřou... jdu dál.// *Zvedne zrak od podloží pod sebou a vydá se dále, kdy tedy skončí v tváři tvář tomu pátému vchodu na zkoušku, a vlez tam.

Poslední místnost na ni nenechává nějaké velké známky tooh, co se jí může honit hlavou. Prohlédne si ji, a jakmile spatří ty tři lektvary, přistoupí k nim, a pozorně nechá oči pracovat, zatímco tedy s velkou mírou pravděpodobnosti čte sdělení těch popisků lektavrů.* // Rychlost, bezpečí, pravda?// *Z nosu jí uteče silnější poryv oddechnutého vzduchu, během něhož se napřímí a hrotem hůlky si projede po spánku, avšak dá se počítat, že její gesto je pouze forma škrábání se, než že by něco kouzlila. Nic totiž neříká, tak ještě aby jo.* //Musím si vybrat? Tu není napsaný, že bych musela, ne?// *Obhlédne prostory místnosti, jestli tedy třeba nenajde cokoliv jiného, než jenom trojici lektvarů a jejich popisky.

Rádoby uraženecky našpulí rty, pokud opravdu komora neskýtá nic jiného, než pouhopouhou nabídku tří lektvarů a tří popisků.*//Tak... každý se hodí nějak, že. Si asi dám rychlost... a trochu bezpečí a pravdy? Nesejme mě padající strop, když to udělám, ne?// *Spikleneckým pohledem obdaří stěny vlevo a vpravo, než sáhne po poháru s nápojem rychlého vítězství.*//Ty jseš nejdůležitější. Proč čekat, když chcu vyhrát.// *Nevypije z toho však celý obsah lektvaru, odloží jej, a natáhne se po těch zbylých dvou.*//Bud' budu mít největší výhodu, nebo uvidím fakt divný věci... co můžu ztratit, ha.// Tři výhody jsou lepší než jedna. *Usrkne si trochu z toho poháru bezpečí a poháru pravdy, než všechny lektvary nechá být lektvary, anež se jí třeba udělá špatně, tak v rychlosti opustí tuto místnost, tu zahradu, a zmizne kamsi jinam